

Nhạc võ

(Truyenngan.com.vn)“Thường thì người ta không tặng nhau những vật dễ vỡ vì họ sợ rằng mối quan hệ của họ sẽ mong manh như vậy... nhưng tôi thì khác, tôi luôn tặng những người tôi thương yêu những vật dễ vỡ vì tôi biết họ sẽ trân trọng và giữ gìn nó nhiều hơn hẳn những thứ khác...”

Đó là điều mà Di đã nói với tôi khi cô ấy mỉm cười và đặt vào tay tôi một quả cầu thủy tinh nằm trên một chiếc hộp nhạc bằng sứ vào sinh nhật thứ 18 của tôi. Và tôi đã khóc khi đón nhận vật dễ vỡ ấy. Tôi ôm cô ấy vào lòng, một cái ôm không đủ mạnh để giữ cô ấy mãi bên mình nhưng có lẽ là đủ ấm áp và đủ dịu dàng để không khiến cô ấy phải đau đớn...

- Tôi biết mà Di...

Cô ấy mỉm cười khi đặt nhẹ một nụ hôn lên má tôi, nụ cười của Di rất đẹp nhưng nó không còn tươi nữa. Phảng phất đâu đó là sự tuyệt vọng đến vô cùng. Tôi không hiểu vì sao ông trời đã ban cho cuộc đời một tạo vật đẹp nhường ấy, lại để nó không được trọn vẹn một cách bất công đến vậy. Di vừa mắc chứng xương thủy tinh, lại vừa bị tim bẩm sinh...

Đã là con người thì cuộc sống có thời hạn. Nếu bạn biết trước được thời điểm mình sẽ ra đi, bạn sẽ làm gì?

Và nếu bạn biết trước rằng cô gái ấy sẽ rời bỏ bạn đi vào một ngày không xa theo một cách đau đớn nhất, bạn có chọn cô ấy để yêu không?

Cả tôi và Di từ rất lâu đều không trả lời được hai câu hỏi ấy! Di cứ để cuộc sống cô ấy trôi đi một cách bình thản và tôi cứ như vậy yêu người con gái “dễ vỡ” ấy hơn mọi thứ trên đời...

Câu chuyện của chúng tôi không phải là cổ tích nhưng cũng chẳng giống bất cứ chuyện tình của ai... Không tính toán thiệt hơn, không cãi vã và cũng chẳng nòng nân ham muốn... Cô ấy như một loài hoa thủy tinh, chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể vỡ nát và tan biến bất cứ lúc nào, Nhưng tôi chưa bao giờ

thôi yêu thương, nỗi sợ hãi đánh mất cô ấy đeo bám tôi mỗi ngày...

- Nếu tớ chết... Hãy hỏa táng tớ, đừng chôn, tớ sợ côn trùng cắn lắm!

Năm ấy, khi những thằng bạn thân tôi lần lượt đăng kí vào các ngành kinh tế hay kỹ thuật thì chỉ có một mình tôi lao đầu vào y khoa. Ba mẹ nhìn tôi thấu hiểu, bạn bè nhìn tôi cảm thông, Di nhìn tôi bằng một ánh mắt sâu thẳm...

- Có phải tớ ích kỉ quá không? Nếu Hoàng sinh ra trước tớ mười mấy năm thì tuyệt nhỉ? Tớ có thể là bệnh nhân riêng của cậu rồi...

Tôi mỉm cười, xoa đầu Di, tóc cô ấy rối bù lên, trông ngốc tẹt, chiếc xe lăn lệch bánh khi chúng tôi đặt lên môi nhau nụ hôn đầu tiên. Ấm ướt nhưng ngọt ngào. Khi ấy, Di đã không còn đi được nữa rồi..

Nửa năm nhất đại học, Sài Gòn nắng như đổ lửa một ngày tháng giêng, mùa xuân đang đến nhưng oi nồng vẫn còn vương trên từng con phố dập dìu xe cộ... Điện thoại tôi rung lên, đầu dây bên kia là một tiếng nấc nghẹn. Tôi đứng lặng giữa dòng người ngược xuôi, chẳng ai quen ai giữa thế giới rộng lớn này, cô ấy đi rồi, đi trong giấc ngủ, thật thanh thản và bình an...

Nhưng cũng thật tàn nhẫn, cô ấy đi mà không hề từ biệt, không cho tôi cả cơ hội được nắm tay và nói với cô ấy những lời yêu thương cuối cùng.

Tôi cứ thế bước đi, không buồn nhưng cũng chẳng hiểu như thế nào là niềm vui nữa.

Đám tang của Di cũng tẻ nhạt như cuộc đời của cô ấy, chỉ có người mẹ góa bụa và một vài người quen, Di không có ba, không có nhiều bạn bè...

Cô ấy ra đi để lại cho tôi một khoảng trống không thể lấp đầy, những kí ức với Di như không phải là thứ ánh sáng rực rỡ của pháo hoa đêm giao thừa. Nó cứ nhàn nhạt và lạnh lạnh như tuyết mùa đông, nó gợi lên những nỗi niềm da diết, sâu thẳm và âm ỉ dài lâu.

Sau những giờ học mệt mỏi, tôi lại trở về nhà và lấy món quà Di tặng ra đặt trên bàn, nhắm mắt lại và nghe thứ âm nhạc phát ra từ chiếc hộp nhạc, ngừng

những hạt lấp lánh rơi nhẹ nhàng trong quả cầu, phủ đầy căn nhà nằm giữa. Dưới góc của chiếc hộp nhạc kẹp một tờ giấy nhỏ mà rất lâu sau đó tôi mới phát hiện ra. Nhìn thấy nét chữ của Di, nước mắt tôi lại chảy, cảm xúc dường như sống lại một cách mãnh liệt...

“Xin lỗi Hoàng vì tớ đã ích kỉ khi ép Hoàng ở bên tớ... Hoàng có nhìn thấy ngôi nhà trong quả cầu thủy tinh không? Nó thật đẹp! Nhưng nếu ở trong đó thì tớ chỉ có thể nhìn ra ngoài mà không chạm vào được bất cứ thứ gì, tớ được an toàn nhưng cũng chẳng có thứ gì bên ngoài bước vào đó được cả. Nó thật đáng thương phải không? Nhưng nó có thể cảm nhận được bài hát của chiếc hộp nhạc bên dưới đây, khi nhạc cất lên tuyết sẽ rơi, lạnh lẽo lắm nhưng lại được an ủi và hạnh phúc biết bao nhiêu. Cả cuộc đời của tớ.

Hoàng là bản nhạc hay nhất,... Xin cậu tha lỗi cho sự ích kỉ của tớ vì đã bắt cậu nhốt chung với thế giới chật hẹp và cuộc đời ngắn ngủi của này.. Nhưng tớ đã thật sự rất vui khi có cậu ở bên... Hứa với tớ, khi nào cậu nghe bản nhạc này, cậu phải cười thật tươi, vì tớ đang ở trong căn nhà nhìn cậu đấy... Yêu cậu bằng cả cuộc đời mình!”

- Bác sĩ ời!

Cô bé mỉm cười cầm một chiếc hộp nhạc trên tay, quay người lại ngược với chiếc xe lăn, lắc hai bím tóc hỏi:

- Sao bác sĩ lại tặng cháu cái này, dễ vỡ lắm!

Bác sĩ Hoàng mỉm cười nói với cô bệnh nhân nhỏ:

- Vì tặng vật dễ vỡ cháu sẽ càng giữ gìn nó nhiều hơn... À cháu có thấy ngôi nhà trong đó không? Có một thiên thần rất đáng yêu đang nhìn cháu đấy!

Cô bé lại cười, ...

- Thiên thần ấy giống như bác sĩ phải không ạ?....

....

Bên cạnh bạn có bao nhiêu vật dễ vỡ vậy? Và bạn có thể làm bản nhạc cho bất cứ ai không? Dù biết, người ấy sẽ bỏ lại bạn vào ngày nào đó không xa theo một cách đau đớn nhất! Bạn có đủ can đảm để yêu không?